

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-269/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wniesiony przez Cour d'appel): Administration de l'enregistrement et des domaines, État du grand-duché de Luxembourg przeciwko Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg Sàrl ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa w sprawie VAT — Art. 13 C — Zwolnienie transakcji najmu i dzierżawy nieruchomości — Prawo wyboru opodatkowania — Zwolnienie od podatku naliczowego — Uzyskanie uprzedniej zgody organu podatkowego)

(2004/C 262/21)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-269/03 w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE, wniesionego przez Cour d'appel (Luksemburg) postanowieniem z dnia 18 czerwca 2003 r., który wpłynął do sekretariatu Trybunału dnia 20 czerwca 2003 r., w postępowaniu Administration de l'enregistrement et des domaines, État du grand-duché de Luxembourg przeciwko Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg Sàrl, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał dnia 9 września 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Przepisy art. 23 C, pierwsze tiret, lit. a) i drugie tiret szóstej dyrektywy Rady 77/388/WE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru nie stoją na przeszkodzie temu, aby Państwo Członkowskie, które skorzystało z możliwości przyznania swoim podatnikom prawa wyboru opodatkowania transakcji najmu i dzierżawy nieruchomości, przyjęło przepisy, które uzależniają całkowite zwolnienie od naliczonego podatku od wartości dodanej od uzyskania uprzedniej, nie działającej wstecz, zgody organu podatkowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 23.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-450/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 98/44/WE)

(2004/C 262/22)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-450/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Banks) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie z art. 226 WE, Trybunał (szósta izba), w składzie: J.-P. Puissechot, prezes izby, F. Macken (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/44/WE z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 15 tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-454/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Brak transpozycji dyrektywy 98/44/WE)

(2004/C 262/23)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-454/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Banks) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnik:

E. Dominkovits), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, Trybunał (szósta izba), w składzie: J.-P. Puissochet, prezes izby, F. Macken (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) *Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/44/WE z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 15 tej dyrektywy.*

2) *Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landesgericht für ZRS Wien, wydanego dnia 7 czerwca 2004 r., w sprawie T-Mobile Austria GmbH przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-284/04)

(2004/C 262/24)

Dnia 1 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Landesgericht für ZRS Wien (Sąd Okręgowy do Spraw Cywilnych, Wiedeń, Austria) wydanego dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie T-Mobile Austria GmbH przeciwko Republice Austrii. Landesgericht für ZRS Wien zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 4 ust. 5 akapit trzeci w zw. z załącznikiem D Z 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (zwanej dalej: „szóstą dyrektywą”) należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku przyznania przez Państwo Członkowskie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej w standardzie UMTS/IMT-2000, GSM-DCS-1800 i TETRA (zwanym dalej: „prawami do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej”) za opłatą z tytułu wykorzystywania częstotliwości chodzi o działalność w dziedzinie telekomunikacji?

2) Czy art. 4 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż Państwo Członkowskie, którego prawo krajowe nie przewiduje kryterium działalności na skalę „tak niewielką [...], iż [...] bez znaczenia”, określonego w art. 4 ust. 5 akapit trzeci dyrektywy (zasada de minimis), jako przesłanki dla uznania bądź nieuznania za

podatnika, zatem w każdym przypadku należy je traktować jako podatnika w odniesieniu do wszelkiej działalności w zakresie telekomunikacji niezależnie od tego, czy skala takiej działalności jest niewielka i tym samym bez znaczenia?

3) Czy art. 4 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż przyznanie przez Państwo Członkowskie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej w zamian za opłaty z tytułu wykorzystywania częstotliwości w łącznej wysokości 831 595 241,10 EUR (UMTS/IMT 2000) lub 98 108 326,00 EUR (kanały DCS-1800) bądź 4 832 743,47 EUR (TETRA) należy traktować jako działalność na znaczną skalę, wobec czego Państwo Członkowskie w odniesieniu do tej działalności jest uważane za podatnika?

4) Czy art. 4 ust. 5 akapit drugi szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż sytuacja, w której Państwo Członkowskie przyznając prawa do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej za opłatą w łącznej wysokości 831 595 241,10 EUR (UMTS/IMT 2000) lub 98 108 326,00 EUR (kanały DCS-1800) bądź 4 832 743,47 EUR (TETRA) nie opodatkowuje tych opłat podatkiem od wartości dodanej, podczas gdy osoby prywatne oferujące takie częstotliwości muszą opodatkować tę działalność podatkiem od wartości dodanej, prowadziłyby do znaczącego zakłócenia konkurencji?

5) Czy art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, iż działalność Państwa Członkowskiego, które przyznaje przedsiębiorcom telefonii komórkowej prawa do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej w taki sposób, że najpierw w postępowaniu przetargowym ustala najwyższą cenę za opłatę z tytułu wykorzystywania częstotliwości, po czym częstotliwości zostają przydzielone osobie oferującej najwyższą cenę, nie jest wykonywana w ramach władzy publicznej, wobec czego Państwo Członkowskie uważane jest za podatnika w odniesieniu do tej działalności i to niezależnie od charakteru prawnego aktu, na mocy którego następuje przydział częstotliwości zgodnie z prawem krajowym Państwa Członkowskiego?

6) Czy art. 4 ust. 2 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że opisana w pytaniu piątym działalność polegająca na przyznaniu przez Państwo Członkowskie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej powinna być traktowana jako działalność gospodarcza i tym samym Państwo Członkowskie jest uważane za podatnika w odniesieniu do tej działalności?

7) Czy szóstą dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ustalonych opłat z tytułu wykorzystywania częstotliwości za przyznanie praw do wykorzystywania częstotliwości dla systemów telefonii komórkowej chodzi o opłaty brutto (które zawierają już podatek od wartości dodanej) czy też o opłaty netto (do których jeszcze może być doliczony podatek od wartości dodanej)?

(¹) Dz.U. L 145, str. 1.